12/04/2019

Άγιος Νικήτας ο Νισύριος: “Γιατί αργείτε; Θανατώστε με γρήγορα”

/ Βίοι Αγίων

Ὁ Ἅγιος ἔνδοξος τοῦ Χριστοῦ Νεομάρτυς Νικήτας γεννήθηκε στὴ Νίσυρο. Ὁ πατέρας του ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιφανεῖς προεστοὺς τοῦ νησιοῦ ἀλλ᾽ ὅταν ὁδηγήθηκε στὸ δικαστήριο τῶν ὀθωμανῶν γιὰ νὰ δώσει λόγο γιὰ κάποιες παράνομες πράξεις του, φοβούμενος τὴν θανατικὴ καταδίκη, ἀλλαξοπίστησε καὶ ἔγινε μουσουλμάνος, συμπαρασύροντας στὴν ἀποστασία τὴ σύζυγο καὶ τὰ τέκνα του. Ἡ χριστιανικὴ κοινωνία τῆς Νισύρου ἀντιμετώπισε μὲ βδελυγμία τὴν πράξη του καὶ αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ ἀναχωρήσει μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ νὰ ἐγκατασταθεῖ στὴ Ρόδο.

Ὁ Νικήτας ἦταν πολὺ μικρός, ὅταν συνέβη τὸ γεγονός, καὶ μεγάλωσε μὲ τὸ ὄνομα Μεχμέτ, ἀγνοώντας τὴ χριστιανικὴ καταγωγή του. Παίζοντας κάποια ἡμέρα ἦλθε

σὲ φιλονικία μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῶν ὀθωμανῶν καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἔβρισε ἀποκαλώντας τον «Γκιαούρη», δηλαδὴ ἄπιστο. Ὁ Μεχμὲτ προσβλήθηκε, γιατὶ εἶχε μεγάλο ζῆλο γιὰ τὸν μουσουλμανισμό, καὶ ρώτησε τὴν δική του μητέρα νὰ τοῦ πεῖ γιατὶ ἡ γυναίκα ἐκείνη τὸν ἔβρισε μὲ λέξεις ποὺ οἱ ὀθωμανοὶ χρησιμοποιοῦσαν μόνο ἐναντίον τῶν Χριστιανῶν. Αὐτή, λόγῳ τῆς ἐπιμονῆς του, ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ ὁμολογήσει τὴν ἀλήθεια καὶ ἔτσι ἔμαθε ὁ μακάριος ὅτι εἶχε γεννηθεῖ Χριστιανὸς καὶ ὅτι ἔλαβε κατὰ τὸ ἅγιο Βάπτισμα τὸ ὄνομα Νικήτας.

Τὸ γεγονὸς τοῦ ἀκούσιου ἐξισλαμισμοῦ του συντάραξε τὴν ψυχή του καὶ πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ ἐπιστρέψει στὴν ἀληθινὴ πίστη τῶν πατέρων του. Ὑπακούοντας στὴ συνείδησή του ἐγκατέλειψε τὴν οἰκογένειά του καὶ ἀναχώρησε γιὰ τὴ Χίο. Φτάνοντας ἐκεῖ ἀνέβηκε στὴ Νέα Μονή, ἀνέφερε στὸν Ἡγούμενο τὴν ἀπόφασή του καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τὸν συμβουλεύσει γιὰ τὴ σωτηρία του. Ἐκεῖνος τοῦ συνέστησε νὰ ἀπευθυνθεῖ στὸν Ἅγιο Μακάριο Κορίνθου, ποὺ διέμενε τότε στὸ νησί.

Ὁ Ἅγιος ἄκουσε τὴν ἐξομολόγησή του, τὸν ἐπανένταξε στὴν Ἐκκλησία μὲ τὸ ἅγιο Χρῖσμα καὶ ἀνέλαβε τὴν πνευματική του καθοδήγηση. Ὁ Νικήτας ἔμεινε στὴ Μονὴ διανύοντας αὐστηρὴ ἀσκητικὴ ζωὴ καὶ ἐκφράζοντας τὴν εὐλάβειά του μὲ παιδαριώδεις τρόπους, ὥστε νὰ κάνει πολλοὺς νὰ σκέφτονται ὅτι εἶχε χάσει τὰ λογικά του. Γιὰ μεγαλύτερη ἄσκηση καὶ σκληραγωγία ἀνέβηκε στὸ σπήλαιο τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ ἔζησε κοντὰ στὸν ἐρημίτη Ἄνθιμο, στὸν ὁποῖο καὶ ἐξομολογήθηκε τὸν πόθο του γιὰ τὸ μαρτύριο. Μετὰ ἀπὸ λίγο διάστημα ἐπέστρεψε στὴ Μονὴ καὶ ζήτησε τὴν ἄδεια τῶν Πατέρων γιὰ νὰ ἐκτελέσει τὴν ἐπιθυμία του. Αὐτοὶ τὸν συμβούλεψαν κατάλληλα καί, ἀφοῦ τέλεσαν Παράκληση στὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, τοῦ ἔδωσαν τὴν εὐλογία νὰ παρουσιαστεῖ στοὺς τυράννους καὶ νὰ ὁμολογήσει τὸν Χριστό.

Ὅταν ἔφθασε ὁ μακάριος στὴ Χώρα τῆς Χίου, δὲν ἄργησε νὰ συλληφθεῖ ἀπὸ τοὺς Τούρκους φοροεισπράκτορες μὲ τὴν ἀπαίτηση νὰ πληρώσει τὸν φόρο ποὺ πλήρωναν οἱ Χριστιανοί, τὸ κοινῶς λεγόμενο χαράτσι. Ἐνῶ κρατοῦνταν δέσμιος κοντὰ σὲ ἕνα καφενεῖο πέρασε ἀπὸ ἐκεῖ ἕνας γνωστός του Ἱερέας, ὁ παπᾶ-Δανιήλ, τὸν χαιρέτησε μὲ τὸ μουσουλμανικό του ὄνομα καὶ ρώτησε νὰ μάθει ποιὸς ἦταν ὁ λόγος τῆς συλλήψεώς του.

Ὅταν ἔμαθε τὴν αἰτία, ἐξέφρασε τὴν ἀπορία πῶς γίνεται οἱ τοῦρκοι νὰ ζητοῦν ἀπὸ ἕναν ὁμόθρησκό τους νὰ πληρώσει φόρο ποὺ ἀναλογεῖ σὲ Χριστιανούς.

Οἱ τοῦρκοι ποὺ τὸν κρατοῦσαν, ὅταν τὸν ἄκουσαν νὰ δηλώνει στὸν Ἱερέα ὅτι εἶναι Χριστιανός, τὸν ὁδήγησαν ἀμέσως στὸν Ἀγᾶ, μπροστὰ στὸν ὁποῖο ὁ Νικήτας ὁμολόγησε τὴν μεταστροφή του καὶ τὴ βούλησή του νὰ παραμείνει στὴν ἀληθινὴ

πίστη. Ὁ Ἀγᾶς τότε ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν φυλακίσουν καὶ γιὰ δέκα μέρες νὰ τὸν βασανίσουν ὥστε νὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ ἀλλάξει γνώμη. Κάθε μέρα τὸν ἔβγαζαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ τὸν βασάνιζαν μὲ ἀπάνθρωπο τρόπο. Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τὸν ἔρριξαν μέσα σὲ σταῦλο γιὰ νὰ τὸν ποδοπατήσουν ἄγρια ἄλογα καί, ὅταν ἐκεῖνος μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ διαφυλάχθηκε ἀβλαβής, τὸν ἔκλεισαν πάλι στὴ φυλακή, τὸ κελλὶ τῆς ὁποίας φωτίστηκε ἀπὸ οὐράνιο φῶς.

Ὅταν συμπληρώθηκαν οἱ δέκα ἡμέρες, ὁ Μάρτυς παραδόθηκε στὸν μανιασμένο ὄχλο καὶ ὁδηγήθηκε στὴν ἄκρη τῆς πόλης, κάτω ἀπὸ τὸ Μετόχιο τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων1. Ἐκεῖ οἱ ὀθωμανοὶ ἐπανέλαβαν γιὰ τελευταία φορὰ τὶς προτάσεις τους νὰ ἐπιστρέψει στὸν μουσουλμανισμὸ ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐπέμενε λέγοντας: «Χριστιανὸς εἶμαι, ὀνομάζομαι Νικήτας καὶ Νικήτας θέλω νὰ ἀποθάνω». Προσπάθησαν νὰ τὸν μεταπείσουν γονατίζοντάς τον πολλὲς φορὲς σὲ στάση ἐκτέλεσης καὶ σηκώνοντάς τον, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀμετάπειστος τοὺς ἔλεγε·

«Γιατὶ ἀργεῖτε; Θανατῶστέ με γρήγορα γιὰ νὰ ἀπολαύσω τὰ ἀγαθὰ τοῦ Παραδείσου».

Ὁ δήμιος ἄρπαξε τότε τὸ ξίφος καὶ τὸ κατέβασε πολλὲς φορὲς στὸν αὐχένα τοῦ Μάρτυρος, ἀποκόπτοντάς τον μὲ μικρὰ ἐπαναλαμβανόμενα χτυπήματα, γιὰ νὰ ἐπιτείνει τὸ μαρτύριο καὶ νὰ τοῦ προκαλέσει μεγαλύτερο πόνο. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ πολύαθλος Νικήτας ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ μαρτυρίου στὶς 21 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 1792, στὴν ἡλικία τῶν δεκαπέντε ἐτῶν. Οἱ εὐσεβεῖς μάζεψαν μὲ εὐλάβεια τὸ μαρτυρικὸ α}ιμα καὶ τυφλοί, ποὺ ἔχρισαν μ᾽ αὐτὸ τὰ μάτια τους ἀπέκτησαν τὸ φῶς τους. Οἱ τοῦρκοι πέταξαν λάσπη καὶ ἀκαθαρσίες πάνω στὸ ἅγιο λείψανο γιὰ νὰ τὸ ἀτιμάσουν ἀλλὰ αὐτὸ ἔμεινε καθαρὸ καὶ ἄσπιλο γιὰ πολλὲς ἡμέρες. Τέλος γιὰ νὰ μὴν τὸ τιμήσουν οἱ Χριστιανοὶ τὸ ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Ἡ τιμία Κάρα του διασώθηκε καὶ φυλάσσεται στὴ Μονὴ τῶν Ἰβήρων.

Ἡ Μνήμη του Ἑορτάζεται στίς 21 Ἰουνίου.

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΔΩ

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θείας πίστεως, λαβὼν τὴν χάριν, χαίρων ἔδραμες, πρὸς μαρτυρίου, τὸν ἀγῶνα Νικήτα μακάριε, καὶ φερωνύμως νικήσας τὸν τύραννον, νίκης ἐδέξω τὸν ἄφθαρτον στέφανον. Ὅθεν πρέσβευε, Χριστῷ τῷ Θεῷ δωρήσασθαι, πταισμάτων ἱλασμὸν τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Νεοφανὴς ὥσπερ ἀστὴρ Ἀθλοφόρε, ἐξανατείλας τῇ σεπτῇ Ἐκκλησίᾳ, τῶν εὐσεβῶν κατηύγασας τὰ πρόσωπα, πόθῳ εὐφημούντων σε, καὶ τελούντων Νικήτα, σῆς στερῤᾶς ἀθλήσεως, τὴν ὑπέρλαμπρον μνήμην, καὶ ἐκβοώντων· Δόξα σοι Χριστέ, τῷ τὸν ὁπλίτην τὸν σὸν στεφανώσαντι.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις τῆς Νισύρου θεῖος βλαστός, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων, ὁ θεσπέσιος κοινωνός· χαίροις ὁ τὴν Χίον, αἱμάτων σου τιμίων, τοῖς ῥείθροις ἁγιάσας, Νικήτα ἔνδοξε.

Εκ της Ιεράς Μητροπόλεως Ρόδου